

Lucian Dan
TEODOROVICI

— *Fiction-Ltd* —

Pe unde înoată urechinii

roman

POLIROM
2026

Capitolul 1

Sângele de pe dalele de piatră, închegat între cele patru bârne de lemn cu care fusese-mprejmuit, nu prea arăta a sânge. Adică nu era roșu aprins, cum știam eu c-ar trebui să fie, căci mă tăiasem cândva în palmă cu un cuțit, iar altcândva îmi zdrelisem genunchiul dup-o trântă zdravănă. Aici, între bârne, sângele era aproape negru, iar pe-alo-curii prinsese chiar și-un fel de valuri cu cocoloașe și crăpături, precum vopseaua de pe gardul de-acasă. Ceea ce mă nedumerea încă și mai și, pentru că vopseaua aia era veche de ani, avusese tot timpul să se văturească și să crape, pe când sângele se-ntindea aici de numai câteva ore.

Bunica, apărută dintr-odată lângă mine, mi-a smucit mâna destul de rău, atât de rău încât într-o altă zi poate că mi-ar fi dat lacrimile din cauza asta, dar acum parcă nu simțeam că-i momentul potrivit, și m-a dus dincolo de coșurile de Paște, întinse la sfințit unul lângă altul în curtea bisericii, într-un rând lung, și umplute cu cozonaci, cu drob de miel, cu cârnați, cu ouă roșii, cu pască și cu tot felul de-alte cele.

— Ai zis că mergi să vorbești cu băieții, nu acolo. Ți-am spus că n-ai voie acolo!

Bunica îmi spunea multe, iar eu de obicei o ascultam, însă acum chiar n-aveam cum s-o fac. Pentru că întâmplarea asta nu era una oarecare, ce-ar fi putut fi pusă deoparte până după Paște. Era într-atât de uimitoare, încât de dimineață, imediat ce am ieșit cu coșul în stradă ca să mergem spre biserică, nici măcar nu știu dac-am apucat să-mi rostesc „Hristos a înviat!”-ul obligatoriu înainte de-a afla de la băieți cam tot ce se putea ști la acel moment despre cele petrecute de cu seară. Și nu numai băieții, toți oamenii mari șușoteau între ei numai și numai despre asta.

Lucrurile, povestite atunci pe mai multe voci la repezeală, dar întregite-n amănunt de zilele care-au urmat, s-au petrecut cam așa: cu vreo două ore-nainte de-a începe să vină lumea pentru slujba de Înviere ținută de părintele Augustin, prin curtea bisericii s-au strâns, așa cum se obișnuia, câțiva băieți pentru pușcăturile de Paște. Astea se pregăteau cu multă vreme-nainte și sigur că-și aveau rostul lor bisericesc, adică orice bătrân ți-ar fi spus că tãmbãlãul ăla-i speria pe draci, care-apoi se țineau departe de lăcașul sfânt și chiar de tot satul nostru. Mă rog, dintr-astea de-ale lor, la auzul cărora cei mai tineri doar zâmbeau și treceau mai departe. Pentru că ei în mod sigur nu-și făceau pistoale din țevi de cupru sau bocne cu carbid din cutii goale de vopsele ca să-i sperie pe draci. Pe ei îi interesa doar să fie cât

mai buni în întrecerea de bubuieli. Peste ani, nu foarte mulți, aveam să fiu la rându-mi prins de întrecerea asta, căutând și eu să inventez vreo șmecherie cât mai zgomotoasă. Nu era însă o treabă pentru copiii de vârstă pe care-o aveam atunci, așa că-n curtea bisericii se adunaseră-n seara aia doar câțiva dintre băieții mari din sat. Iar unul dintre ei era Mihnea Baraban, cu care n-aveam eu cine știe ce legături, că era prea mare ca să ne vorbim, dar despre care știam destule chestii ce meritau invidiate, cum ar fi că avea cea mai tare minge de fotbal, din piele și cu șiret, că purta cele mai mișto haine, aduse de-ai lui de prin capitală, sau că mergea pe cea mai faină bicicletă, pe care i-o luaseră din nu mai știu ce țară străină. Așa că nu m-am mirat când mi s-a povestit că-și construise și cel mai tare pușcoci de bubuit, cu un U din oțel foarte elastic, cu o țeavă mare de cupru sudată pe capătul drept și cu un cui uriaș sudat pe capătul stâng, dar nu un piron găsit de-aiurea pe-unde, cum foloseau mai toți ceilalți, ci unul mare, strunjit special să se potrivească perfect cu țeava aia.

Problema cu pușcociul lui Mihnea, au zis cei ce-au povestit întâmplarea din seara de Înviere, n-a ținut însă de meșterea, ci de umplutura din țeavă. De obicei se folosea pucioasă de chibrit și, dacă loveai cuiul din capătul stâng de ceva solid, suficient de puternic cât să-l trimiți cu forță pe țeavă, te-alegeai cu o bubuială de numa-numa. Dacă însă băgai pe țeavă praf de pușcă, așa cum și-a găsit

Mihnea să facă, pentru că era un pușcoci mare și i-ar fi trebuit prea multă pucioasă ca să scoată efectul pe care și-l dorea, urmarea putea fi mult mai rea decât o bubuitură ca de trăsnet. Și necazul a făcut ca urmarea să fie de data asta cu adevărat rea: explozia prafului de pușcă a crăpat țeava, iar cuiul strunjit a zburat fix spre capul unui copil care se-nvârtea fără rost prin curtea bisericii și care n-ar fi trebuit în nici un caz să se afle acolo. Doar că umbla cu cerutul, la fel ca alții dintre-ai lor, adică dintre cei de pe strada din deal.

Satul nostru era înconjurat de coline de parc-am fi locuit într-o cetate uriașă, așa că erau mai multe străzi ce se-așezau într-un fel sau altul pe dealuri, însă strada asta era singura care chiar se lungea mai toată pe-un culmiș. De-aceea fix așa i se spunea, strada din deal, și nimeni n-o încurca vreodată cu alta. Iar oamenii din sat, gospodarii, nu prea aveau vreo treabă cu cei din deal. Cu Mihnea, pe de altă parte, avea treabă mai toată lumea, pentru că familia lui era una dintre cele vechi, de pe la începuturile satului. Adică dintre-acelea despre care unora le plăcea să spună c-au fost presărate-n locul ăsta, ca niște semințe, de însăși Mâna Domnului. Sau, dacă n-a fost chiar așa, căci era greu să știi exact ce s-a întâmplat pe la-nceputuri, oricum nimeni n-ar fi putut să spună că vreun bunic sau străbunic de-ai lui, că vreo bunică sau vreo străbunică de-ale lui au venit de undeva și s-au așezat aici. Iar el era, o spunea fără urmă de îndoială orice mamă

de fată, un copil pe care oricine și l-ar fi dorit de ginere când avea să-i vină vremea.

De aceea, atunci când s-a întâmplat treaba asta, preotul Augustin Boga, care se afla deja-n biserică pentru a-și pregăti slujba, a putut să se ocupe repede de tot necazul. Adică s-a grăbit să-i și cheme pe milițienii satului, ca să constate ce-aveau de constatat, a reușit să și sune după Salvare, ba chiar a apucat să și-mprejmuiască locul acela cu bârne de lemn, ca nu cumva să calce oamenii prin balta de sânge. Și a făcut lucrurile astea, ajutat de paraclicer și poate de alți câțiva, încă înainte de-a ajunge vreun credincios pentru slujba de Înviere.

Toată tărășenia asta n-a fost rostită doar într-un singur fel și într-o singură zi, ci-n multe alte feluri și-n multe alte zile care-au urmat. Și nici nu pot să spun cine-a povestit-o mai întâi, adică cine-a fost de față și a văzut cu ochii lui toate cele, căci ea s-a răspândit prin sat prea repede și prea din toate părțile, așa că băieții au auzit-o de la alți băieți, iar gospodarii au aflat-o de la alți gospodari. Ceea ce în satul nostru nu era tocmai ceva ieșit din comun, c-așa mergeau lucrurile.

După ce bunica m-a târât în spatele coșurilor puse la sfințit, m-am retras, îmbufnat, sub unul dintre merii din curtea bisericii, sprijinindu-mă de el, chiar dacă simțeam roua prelingându-mi-se rece de pe crengi pe după gât și pe sub hainele mele noi de Paște. Și-am stat așa pe-acolo până când mi-a pus mâna pe umăr vărul meu Gil, pe care

nu-l văzusem până atunci, nici nu știam că venise și el. În oricare altă dimineață de Paște, cu siguranță ar fi fost primul pe care l-aș fi căutat, dar în dimineața aia pur și simplu am uitat de el.

— Ai aflat ceva?

Nu mi-a zis nici „Hristos a înviat!“, nu mi-a spus nici ce anume ar fi trebuit să aflu. Bine, nici nu era nevoie, că mi-era clar de ce pusese întrebarea. Doar că eu, la acel moment, știam numai ce auzisem de dimineață, în grabă și pe șoptite, ca să nu-și dea seama cei mari că vorbim despre asta, și ce văzusem cu ochii mei: sângele ăla închegat între bârnele de lemn. Și pentru că atât am auzit și atât am văzut, atât am putut să-i spun.

— Bă, ți se pare că-s orb sau surd? Astea le știam și eu, ce mă-sa-n cur?

Văru-meu Gil era mai mare decât mine cu trei ani, tocmai termina a patra, pe când eu mai aveam pe-atunci înc-un pic din clasa întâi. Tocmai de-aia nu l-aș fi lovit niciodată cu palma peste cap, oricât de rău ar fi înjurat, dacă nu mi-ar fi cerut-o chiar el, cu ceva timp în urmă. Că înjura nu era mare lucru, toți din gașcă o făceam, nici nu se putea altfel. Doar că el se scăpa aiurea, în cele mai nepotrivite momente. O dată a înjurat în fața părinților și și-a luat o bătaie cu crengi de brad peste picioare. Și nu era prima bătaie. Mai înainte de ea îl auzise învățătoarea înjurând o colegă și i-a învârtit urechile la spate. De-aia mi-a și cerut să-i trag eu, de fiecare dată când îl aud înjurând în momente sau în locuri